

ת"פ 8450/05 - מדינת ישראל נגד ח נ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-05-8450 מדינת ישראל נ' נ
בפני כב' השופט עידו דרויאן

המאשימה	מדינת ישראל
	ע"י עוז"ד סגל ופן
	נגד
	ח נ
הנאשם	ע"י עוז"ד אודיז

הכרעת דין

בפתח הדברים אודיע, מצוות הדין, על זכויות של הנאשם מחלוקת הספק.

הנאשם עומד לדין בעבירות תקיפת בת-זוג וניסיון תקיפה בת-זוג בגין איורע שארע בתאריך 16.2.14 בשעה 01:20 או בסמוך לכך, שאז תקף לפי הנטען את אשתו - שתקרה להן כמקובל ולשם הנוחות "המתלוננת" אף שלא התלוננה כלל.

מעשי הנאשם לפי הנטען בכתב האישום:

הנאשם ואשתו ישבו בעת האמורה ברכbam בשולי כביש 44 בחולון, כשעצרו בדרכם מיפו לבitem ברמלה, והנאשם היה נתון תחת השפעת אלכוהול. הנאשם הלם באגרופו בפניה של המתלוננת וניסה להلوم בשנית, אך ידו נבלמה בידה המוגוננת.

תגבות הנאשםiae לאיושם:

הנאשם לא כפר בהימצאותו במקום עם המתלוננת, וציין שהשניים חזרו מבילוי לכבוד יום נישואיהם. הנאשם הכחיש את הטענה לפיה היה נתון תחת השפעת אלכוהול, כיוון ששתה משקה אלכוהולי אחד בלבד באותו ערב.

למעשה, התגפפו הנאשם ואשתו ברכב (תוך שהם מנצלים זמן קצר זה בו הם חופשים מנוכחות בני משפחה וילדים) והנאשם ליטף את שיערה של אשתו.

הוסיף הנאשם ציין בתגבורתו, כי מדובר בטעות של שוטר שחלף ברכב סמור, וכי גם אשתו המתלוננת נחקרה בחשד
עמוד 1

لتיקופתו. השוטרים נהגו באליות מופרצת, ובני הזוג התלוננו במח"ש.

הראיות:

1. השוטר אריך שאבו מסר בדו"חות שערך (ת/1-ת/2) כיצד נסע בניידת וכשהבחן ברכב עומד בשולי הכביש עם אורות מהבהבים האט את מהירות נסיעתו (למעשה, הורה לנוהג להאט) והתקרב לרכב. אז הבוחן בנוהג (הנאשם) מכח אשה שישבה במושב הנוסע (המotelוננט) - "הבחןתי כי הבחור נתן לבוחרת אגרוף בגיןה באמצעות ידו הימנית ואז אגרוף נוסף לכיוון פניה באמצעות ידו השמאלית אך לא הצליח מאחר והבחורה הגנה על פניה באמצעות שתי ידייה תוך שהיא צועקת בקול רם 'איי'". שאבו הורה לשוטר המתנדב סעה שנאג בניידת לעצור, יצא במהירות מהニידת, וכשהבחן בו הנאשם חדל מהאלימות. שאבו צעק לשודה לחסום עם בניידת נתיב המלטות אפשרי של הנאשם, ניגש לנאשם והורה לו לצאת מהרכב. כל אותה עת צעקה המotelוננט צעקה לתיבר. כשיצא הנאשם מרכבו הריח שאבו ריח אלכוהול חריף מפיו והנאשם טען ששתה כוס אחת. שאבו הודיע לנאשם על מעצרו ואזק אותו, והנאשם אמר "זה אני ואשתי רבענו אצלנו זה תמיד ככה, אני מרביץ לה ואחרי דקה אנחנו משלימים... היא נתנה לי אגרוף אבל אני לא רוצה להתלונן כי זאת אשתי והיום זה יום הנישאים שלנו". אז החלה המotelוננט לצועק, תפסה בידו של שאבו, והפריעה למעצרו כשהיא דוחפת את השוטרים. השוטרים הצלicho להכנס את הנאשם בניידת ואז החלה המotelוננט לצועק שהוא רוצה להרוג את עצמה ורצה לככיש, על-אף ניסיונות השוטרים להרחקה משם. שאבו משך את המotelוננט בחזקה והוא נפלה הארץ ולא קמה מספר דקות. כשקמה, החלה לצועק שהנאשם לא עשה כלום והשתוללה, כשהנאשם צעק אליה בערבית מתוך בניידת. גם המotelוננט נעזרה ונלקחה לתחנה בניידת אחרת.

2. בחקירה הנגידית של שאבו עלינו הנקודות הבאות:

א. בנגדו למה שניתן להבין מהדו"ח, מקום עמדתו של הרכב לא היה סמוך לתחנת דלק, אלא בקטע-דרך הסמוך לשודות (כלומר, ללא מקור או ריח ציזוני ישיר). העד אישר, שיש אפשרות שהאזור אינו מואר כלל;

ב. העד לא זכר ולא יכול היה לשלול כי באותו לילה שרוו תנאי רוח וגוף ;

ג. עם-זאת, העד שלל אפשרות שלא ראה ושמע היטב את שהתרחש ברכbam של הנאשם והמotelוננט: לדבריו, אם רשם שראה ושמע, אז ראה ושמע; הוא נהוג לנסוע עם חלון פתוח גם בחורף ובגשם כדי למנוע הצטברות אדים על החלון ולהיות עירני להתרחשויות עבירות;

ד. לגבי חלונות הרכבם של בני הזוג, לא זכר העד אם היו פתוחים או סגורים;

ה. העד לא זכר, האם האגרוף שפגע לדבריו "בגביה" של המotelוננט, פגע בגבת-עינה או בגב שלה, אך ציין שלפי נהגי הרישום שלו, הכוונה לגבי המotelוננט;

ו. העד לא זכר את תנוכות ישיבתם של בני הזוג;

- . ז. הנאשם לא הנהג לשיכור, ורמת האלכוהול בدمו לא נבדקה;
- . ח. הנידת נעקרה לפני ובאלסון לרכב, כדי לחסום נתיב מילוט אפשרי, ולא מאחורי הרכב;
- . 3. השוטרת קריין מטבוב מסרה בדו"ח שכתבה שלושה ימים לאחר האירוע (ת/4 19.2.14) שהוצאות בנידת התקירב לרכב כדי לבדוק שהכל בסדר ואז הבחנו שהנאשם "בא לתת לה אגרוף עם ידו השמאלית כאשר היא מכסה את פניה וצועקת 'אי' ולאחר מכן תפס אותה בשיער ומשך את ראשה לכיוון המושב שלו. באותו רגע הם הבחנו בנו, הבעל הפסיק והוא נסערת וובכיה". השוטרים הגיעו אליהם, שאבו עצר את הנאשם וסעדה חסם בנידת את הרכב. אז נשמעו צעקות המתлонנת מתוך הרכב "זה יומן הנישואין שלנו, הוא לא עשה כלום, רק רבינו". משני בני הזוג נדף ריח חזק של אלכוהול והמתلونנת "לא דיברה לעניין".
- . 4. בחקירה הנגדית של מטבוב עלן הנקודות הבאות:
- . א. הנידת נעקרה לפני ובאלסון לרכב, כדי לחסום נתיב מילוט אפשרי, ולא מאחורי הרכב. השוטרים ירדו מהnidת לאחר עצירתה;
- . ב. לתנוחות היישבה של בני הזוג: המתлонנת ישבה עם פניה לנאשם, והוא היה "חצי קדימה וחצי אליה";
- . ג. שאבו נוהג תמיד לנסוע עם חלונות פתוחים, וגם חלונו של הנאשם היה פתוח;
- . ד. המתлонנת התquila להשתולל כשיצאה מהnidת, נשכבה על הרצפה ועוד. נדף ממנה ריח של אלכוהול והמושב שלה היה ספג אלכוהול;
- . ה. צעקות המתлонנת, שהנאשם לא עשה כלום ושזה יומן הנישואין שלהם ושרק רבו, נשמעו לאחר מעצרו של הנאשם והכנסתו לנידת;
- . 5. מזכיר שיחה שנערכה ביום 18.2.14 עם השוטר המתנדב סעדה מגלה כי סעדה טוען שלא ראה תקיפה (ג/3).
- . 6. הנאשם מסר גרסה ראשונית במקום לשוטר ABOVE, ולדבריו השוטר כMOVIA לעיל טען ש"זה אני ואשתי רבנו אצלנו זה תמיד ככה, אני מרביץ לה ואחרי דקה אנחנו משלימים... היא נתנה לי אגרוף אבל אני לא רוצה להתלון כי זאת אשתי והיום זה יומן הנישואין שלנו" (ת/1). בחקירהו מכך צעקותים וחצי כפר במיחס לו לרבות באמירת דברים אלו לשאבו (ת/5).
- . 7. בהודעתו ת/5, התואמת לנשמע בתקליטור החקירה ת/6 ולתמליל ת/7, טען הנאשם שכלל לא הכה את אשתו והם לא רבו. הם עשו בדרך לבitem, ישבו והתנשקו, ובמילוטו המדוייקות מההקלטה "הינו יושבים אחד על השני ומתנשקים וזה הכל". לפי ההקלטה, בתחילת החקירה שאל הנאשם "איפה אני מגיש תלונה במקרים של השוטר הזה [שאבו - ע.ד.?]" וגם בהמשך הביע רצון להתלון במקרה ש בגין האלים שכאבו הפעיל לדבריו נגד אשתו. הנאשם נשאל מה צעק לאשתו מהnidת, ואמר שאמר לה שתבוא לשפט אתו בנידת.

8. עדותו ביום 19.1.15 סיפר הנאשם שבני הזוג בילו ביפו, שהיה לילה גשם ובני הזוג עצרו בצד הדרך כדי לאכול אוכל שקנו - השניים רצו לנצל שעה קלה של התיעודת לפני שובם למשחנתם וילדיהם. אשתו התיעשה על רגלו והם התנשקו, כשלפתע הzi'ף את חל'r הרכב או'r מהנידת שעצרה. שאבו ירד מהנידת, הורה לנאים לצאת מהנידת ומישך אותו בידו. כשהמתлонנת יצא מהרכב לברר מה קרה, פנה אליה שאבו בגסות, ואת הנאים דחף לנידת אחריו שהודיע לו שהוא עצור על תקיפה אשתו. שאבו דחף את המתlonנת והפיל אותה, וכשנסע בנידת עם הנאים קיל' אותו בעוד הנאים אומר לו שיתלונן במוח"ש. חומר החקירה אכן הועבר למוח"ש עקב תלונתם של בני הזוג (נ/4). הנאשם נחקר על הדברים שאbero, וטען שמדובר בא-הבנה - הוא אמר שהוא לא רב עם אשתו. צוין, שעל-אף שהנאים דובר עברית, ההתרשםות מההקלטה ומאופן עדותו מעלה כי שליטתו בשפה אינה מושלמת.

9. בהודעתה סמוך לאחר האירוע (ת/7) מסרה המתlonנת כי הזוג עצר בצד הרכב, התנשק ובמהלך הגירופים תפס אותה הנאים בשערה, כשהגיעה המשטרה. המתlonנת הכחישה תקיפה של הנאים אותה או שלה את הנאים. המתlonנת הכחישה שהפרעה למשטרה, ספירה שהתעלפה וטענה שאבו קיל' אותה. המתlonנת נשאלת מה צעק לה הנאים מהnidת ומסרה שאמר לה לבוא אליו לנידת.

10. עדותה תמכה המתlonנת בגרסת הנאים לפרטיה, הרחיבה בדבר דחיפתה והעלבתה על-ידי שאבו, והכחישה את הפרעה לשוטרים - עניין שעלה כבר בדבריה בעת מעצרה (נ/7). המתlonנת טענה, שדבריה בחקירותה לא נרשמו במלואם. לדבריה, לפני שהגיעו השוטרים למקום לא הייתה כלל נסערת, אבל נקלעה לסערת רגשות מהתערבות המשטרה. המתlonנת העידה באופן נמרץ ואסרטיבי, המתישב עם תיעוד דבריה בדו"ח המעצר, והדגישה - כפי שאמרה גם בחקירתה - כי אם הנאים היה מעז להכותה, היה מתlonנת, ומשפחתה-שלה אף הייתה פוגעת בנאים.

דין ומסקנות:

1. השוטרים שאבו ומטטו, שלא היה להם כל עניין מיוחד בנאים ובmatlonant, עצרו לבדיקה של הרכב שעמד בשוליו של כביש ראשי בשעת לילה מאוחרת. אין כל יסוד לחשש, שמא בחרו להיטפל לבני הזוג.

2. עדויות השוטרים עשו רושם אמיתי, ככל אחד מהם הקפיד לצין ולסייע דבריו ביחס למה ראה בעיניו. ברישומיהם ובעדויותיהם לא ניכרים כלל סימני תיאום, ועובדת היא שהם מדווחים על מראות שונים שראו, אולי במהלכו-זמן של האירוע - מהלומת אגרוף (shaivo), ניסיון למהלומת אגרוף (shaivo מטטו) ומשיכת שיער (מטטו).

3. אלא שבענייןינו קיימ ספק, ولو קל, אך זה שישי בו ממש:

א. המתlonנת הכחישה מהרגע הראשון את התקיפה הנטענת. כפי שציינה התביעה ובצדק, אין זה חזון נדיר שנשים נפגעות אלימות מגוננות על בעלייהם הפוגענים. אלא שכן הייתה ההכחשה מיידית, טרם שהיא סיפק בידי המתlonנת לטווות גרסה מגוננת, וכשהmatlonant עשתה לאורך כל הדרכ - ממצער ועד עדות - רושם של איש חזקה ואסרטיבית, שלכאורה אין הצדקה להחזקת שקרים;

ב. כבר במקום המעשה וסמן לאחריו, על אף שהופרדו מיד ולא היה סיפק בידיהם לעורך גרסה מתואמת, מסרו בני הזוג גירסה דומה אם לא זהה, לפיו התגפפו והתנסקו;

ג. כבר בהודעותיהם, בעודם בהפרדה ותחת השגחת שוטרים, סיפרו שני בני הזוג כי הקריאות שקרה הנאשם למתלוננת מהנימית היו קריאות שתבואו אליו (ולא תתעמת עם השוטרים). כלומר, גם אפשרות זו לתיום הגרסאות לא התקיימה למעשה;

ד. גם אם השוטרים נסעו עם חלון פתוח מתקף תפקידם, קשה להניח שבני הזוג רצוי-הם להתריס נגד הרוח והגוף וישבו ברכובם כשהחלון פתוח וחושף אותם לפגעי מג האוויר;

ה. צירופם של אלו, מעלה את האפשרות (הרחוקה מודאי אך מסתברת) שהשוטרים טעו. יזכיר, שהמתלוננת סיפרה בחקירתה שתוך כדי התגפפות תפס אותה הנאשם בשערה - פרט שעוד לא היה ידוע למשטרה, כיוון שמטטו רשותה את מזכרה לאחר ימים ושבו לא ראה תנועה זו כלל;

ו. לכך יש להוסיף את הבלבול והמבוכה שנלו באופן טבעי להתרבות הפתאומית של המשטרה; את מהוימה שיצרה התנהגותה של המתלוננת; כנראה גם השפעה מסוימת של אלכוהול על המתלוננת, הנאשם או שניהם; את שליטתו החקיקית של הנאשם בעברית; והכל כדי האפשרות שדבריהם של בני הזוג לא הובנו כהלכה;

4. אזכור מושכלות יסוד:

"אין הרשעה בדיין אלא אם הוסרו כל הספקות הסבירים. אם קיים ספק סביר, אין מרשייעים..." (ע"פ 347/88 דמיינוק נ' מ.). (644, 1993).

ומע"פ 9809 לזרובסקי נ' מ. (2010):

"אם לאחר שמיית המשפט, לרבות סיכון הצדדים וشكילת מכלול הראיות בניסיון להגעה להכרעה ולקבוע ממצאים עובדיתיים - עדין קיימת סבירות, אף אם אינה גבוהה, כי הנאשם חף משפט? האם הספק המקובל כי (בשופט השומע את התקיק) סביר? ודוק, "סביר" - לא פחות מכך, אך גם לא יותר. בלשכה, וליתר דיוק אין לשכה, כי הספק הסביר נועד למקורה בו לאחר סיום הליך שמיית הראיות ותහיליך קביעת העובדות - המסקנה אינה ברורה. אף אם נזנות המזומנים לכיוון האשמה - לא די בכך במשפט הפלילי. ההיפך הוא הנכון. די בכך כדי לזכות אך לא להרשיע".

5. כיוון שכך, זוכה הנאשם מחמת הספק מהמייחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור תוך 45 יום מיום לבית המשפט המחויז.

ניתנה היום, ג' באדר תשע"ה, 22 בפברואר 2015, במעמד הצדדים.